

Szécsi Endréné És Surán Györgyné

Ez a kép 2000-ben készült Budapesten, a Tábor-hegyen. Én vagyok rajta balról, jobbról pedig a nővérem, Magda. Az 1980-as években zárta be Magda az üzletet. Utána költözött ide, a Csanády utcába, itt lakott aztán a második emeleten. Csak a legutóbbi időben jött fel ide lakni. Volt nyugdíjunk, nem volt nagy, de volt. De azért egy kicsit még dolgozgattunk. Mindig volt, akiknek megcsináltunk ezt-azt. Nekem itt is van varrógépem, meg fönt a hegyen is van varrógépem. Ez a hegy a Tábor-hegy, ahol még most, a nyáron is fönt nyaraltam. Ott egy nagyon jó kis ház van: három szoba, konyha, fürdőszoba és egy kis műhely. A műhely azért lett, mert a Józsi [Magda élettársa] nagyon szeretett barkácsolni, és nagyon szeretett ott ügyködni. Azt hiszem, tulajdonképpen azért vettük a házat is, mert Magda azt akarta, hogy a Józsinak legyen valami elfoglaltsága, amikor nyugdíjba ment. Nagyon szerettünk ott fent lakni. Tényleg nagyon jó levegő

volt. Kis kert van gyümölcsfákkal, amik sosem teremnek semmit. Nyáron voltunk mindig fönt. A kék busz megállójától tíz percre van a ház. Az nem távolság. Még most is tíz-tizenöt perc alatt fölérek, de most már nem nagyon tudok gyalog odáig menni, hanem itthonról szoktam taxival menni, mert félek az átszállásoktól. Mi voltunk Izraelben Magdával. Elmentünk, amikor még nem volt Pesten megengedve. Párizsból mentünk -- Gábor foglalta le --, és oda mentünk vissza Izraelből. Úgyhogy akkor még itt nem volt szabad, hogy tudják. Mert egy időben nem volt szabad menni, nem volt diplomáciai kapcsolat. Ez az utazás az 1980-as évek elején volt. El voltunk bűvölve. Két hétig voltunk ott. Rokonok sajnos nincsenek ott. Persze lehet, hogy lett volna, ha jobban kutatunk. De nem tudtuk már a kapcsolatot fölvenni velük. Körbejártuk az országot. Nagyon érdekes volt, nagyon tetszett nekünk. Nagyon. A legérdekesebb az volt, hogy az emberek milyen rendkívül kedvesek és figyelmesek voltak. Az valami egészen bámulatos volt. Vadidegen emberek azt mondták, hogy üljünk be a kocsiba, s visznek minket bármerre, amerre akarunk. Szóval egészen mások ott a zsidók, mint itten. Teljesen mások. De persze nem, nem, nem akartunk ott élni. Mi megszoktunk itt. Nem akartunk sehova se menni. 1989 után sem változott a valláshoz való viszonyunk. A zsidó érzés, az érdekes, mindig, állandóan nagyon erősen megvolt. A Magdában még nagyobb, erős zsidó érzés volt. Ő minden péntek este gyújtott gyertyát. Én nem. Én szoktattam őt le a templomba járásról. Mert különben tán az utolsó pillanatig is ment volna, mert mindig, pénteken is elment a templomba azelőtt. Általában a Csáky utcába [ma: Hegedűs Gyula utca]. Én sose mentem, ő pedig később asszimilálódott hozzám. Hogy én nem mentem, ő se ment. Mára teljesen egyedül maradtam. Magda 2003-ban halt meg. Gáborral tartom a kapcsolatot, egy évben legalább kétszer kiutazom hozzá, Párizsba. Ő nagyon gyakran telefonál nekem. Hetente kétszer kártyázom a barátnőimmal, és még magam járok a piacra időnként. Én vásárolok magamnak, és főzők is. A Magda hiányzik nagyon.